

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

jyske provinsbyer på knap 10 og for samtlige nørrejske på 11,4 pct.

For landkommunernes vedkommende var kriteriet som nævnt, at den gennemsnitlige ledighed i 3 års perioden skulle være på 18 pct. eller derover. Til sammenligning hermed kan jeg oplyse, at procenten for samtlige landkommuner lå på 8,5, for samtlige jyske landkommuner på 10,6 og for samtlige nørrejske på 15 pct.

På samme måde forholder det sig med sommerledigheden. Jeg skal dog ikke trætte de ærede medlemmer med en fortsat opregning af tal, men må henvise til det udførlige talmateriale, der indeholdes i betænkningen.

Hvis man anvender de af kommissionen foreslåede kriterier, vil ialt kun 15 kommuner, nemlig 6 købstadkommuner og 9 landkommuner, komme i betragtning som arbejdsløshedsøer i egentligste forstand. Det drejer sig om følgende byer: Silkeborg, Hjørring, Randers, Aalborg, Horsens og Vejle. Af landkommunerne kommer i første omgang følgende i betragtning: Jetsmark, Vedsted, Saltum-Hune og Børglum-Furreby i Hjørring amt; endvidere Hals, Hadsund, Sdr. og Ndr. Kongerslev-Komdrup, Astrup st., Arden og Lovns-Alstrup, alle i Aalborg amt.

Taget under eet har der i 3 års perioden i gennemsnit været ca. 17 000 arbejdsløshedsforsikrede arbejdsmænd i samtlige nævnte 15 kommuner. Af de 17 000 har gennemsnitlig ca. 2 600 været ledige.

Jeg finder i forbindelse med opregningen af de nævnte 15 kommuner anledning til at fremhæve, at kommissionen udtrykkeligt har gjort opmærksom på, at afgrænsningen netop til de anførte 15 kommuner må betragtes som foreløbig, idet ledighedsforholdene skifter, således at der løbende må foretages en justering af materialet. Kommissionen har også fremhævet, at en kommune selvsagt ikke kan betragtes som en isoleret enhed, der er uafhængig af forholdene i de tilstødende kommuner. Jeg for mit vedkommende er helt enig i disse synspunkter og skal om lidt gøre et par bemærkninger herom.

Jeg vender mig derefter til betænkningens andet hovedafsnit, der omhandler de forslag, som kommissionen anbefaler iværksat eller overvejet med henblik på at

nedbringe ledigheden i de før nævnte områder. Men inden jeg kommer nærmere ind på de enkelte forslag, vil jeg gerne gøre et par generelle bemærkninger om forslagene.

Kommissionen anfører selv, at forslagene har karakter af særforanstaltninger, og dette er vel også rigtigt, for såvidt som forslagene tager sigte på at virke til fordel for en bestemt befolkningsgruppe, nemlig de arbejdsløse i de særlig ledighedsramte områder i landet. På den anden side er det dog klart, hvad kommissionen også selv fremhæver, at foranstaltninger til fremme af produktiv beskæftigelse for ledige i arbejdsløshedsøerne ikke altid bør iværksættes netop i de før opregnede kommuner, og at en kommune, der uanset høj ledighed dog ikke falder ind under de angivne ledighedskriterier, ikke dermed skal være udelukket fra at få gavn af særforanstaltningerne, hvis den selv gør en effektiv indsats for på lang sigt at bekæmpe den lokale ledighed. Under hensyn hertil er det vigtigt for mig at slå fast, at rammerne for de forslag, man eventuelt mener at kunne gå ind for, ikke bør lægges så snævert, at mulighederne for at bringe dem til anvendelse alene begrænses til de opregnede 15 kommuner.

De forslag, kommissionen har forelagt, kan opdeles i to hovedgrupper, nemlig dels forslag, som tager sigte på at fremme bortflytningen af arbejdskraft fra arbejdsløshedsøerne, dels forslag, som særlig tager sigte på at fremme beskæftigelsen i disse områder.

Jeg skal først beskæftige mig med kommissionens forslag til fremme af bortflytningen af arbejdskraft. Disse forslag går ud på at fremskaffe beskæftigelse udenfor arbejdsløshedsøerne til personer fra disse og at lette de pågældendes mulighed for at opnå bolig på et sted, hvor arbejde kan skaffes. Fremskaffelse af beskæftigelse udenfor arbejdsløshedsøernes område kan f. eks. ske ved, at et antal pladser ved offentlige eller offentligt støttede bygge- og anlægsarbejder, f. eks. ved statsbanerne og post- og telegrafvæsenet, forbeholdes personer fra arbejdsløshedsøerne. For at skaffe beskæftigelsesmuligheder også i det private arbejdsmarked vil man søge at gøre arbejdsanvisningen mere effektiv. Man tænker sig